A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2012. március 1-je*

„91/439/EGK és 2006/126/EK irányelv — Vezetői engedélyek kölcsönös elismerése — Valamely tagállam részéről egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély érvényessége elismerésének azon személytől való megtagadása, aki ezen előbbi tagállam szabályozása szerint nem rendelkezik a járművezetésre való fizikai és szellemi alkalmassággal”

A C-467/10. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Landgericht Gießen (Németország) a Bírósághoz 2010. szeptember 28-án érkezett, 2010. szeptember 21-i határozatával terjesztett elő a

Baris Akyüz ellen folytatott büntetőeljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: J. N. Cunha Rodrigues tanácselnök, U. Lõhmus, A. Rosas (előadó), A. Ó Caoimh és A. Arabadjiev bírák,

főtanácsnok: V. Trstenjak,

hivatalvezető: K. Malacek tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2011. október 26-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– B. Akyüz képviseletében J. Häller Rechtsanwalt,

– a német kormány képviseletében T. Henze és N. Graf Vitzthum, meghatalmazotti minőségben,

– az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: S. Varone avvocato dello Stato,

– az Európai Bizottság képviseletében G. Braun és N. Yerrell, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a vezetői engedélyekről szóló, 1991. július 29-i 91/439/EGK tanácsi irányelv (HL L 237., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 7. fejezet, 1. kötet, 317. o.) 1. cikke (2) bekezdésének, 8. cikke (2) és (4) bekezdésének, valamint a vezetői engedélyekről szóló, 2006. december 20-i 2006/126/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 403., 18. o.) 2. cikke (1) bekezdésének és 11. cikke (4) bekezdésének az értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet B. Akyüz német állampolgár ellen azért indított büntetőeljárás keretében terjesztették elő, mert 2008. december 5-én és 2009. március 1-jén az e célból szükséges vezetői engedély hiányában vezetett gépjárművet Németország területén.

Jogi háttér

Az uniós szabályozás

91/439 irányelv

3 A 91/439 irányelv első preambulumbekezdése kimondja:

„mivel a közös közlekedéspolitika értelmében, a közúti forgalombiztonság javításának és a közlekedés megkönnyítésének elősegítéseként, valamint azon személyek mozgásának megkönnyítésére, akik a letelepedési helyüktől eltérő tagállamban tették le a járművezetői vizsgát, kívánatos a közösségi minta szerinti nemzeti vezetői engedély kölcsönös elismerése a tagállamok részéről az engedélyek cseréjének bárminemű kötelezettsége nélkül”.

4 A 91/439 irányelv negyedik preambulumbekezdése szerint a közúti közlekedésbiztonság érdekében rögzíteni kell a vezetői engedély kiállítására vonatkozó minimumkövetelményeket.

5 Az említett irányelv 1. cikkének (2) bekezdése értelmében „[a] tagállamok az általuk kiállított vezetői engedélyeket kölcsönösen elismerik”.

6 A 91/439 irányelv 7. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Vezetői engedélyt ezenkívül csak azoknak a kérelmezőknek adhatnak ki:

a) akik jártassági és magatartási, valamint elméleti vizsgát tettek, valamint megfeleltek az egészségügyi követelményeknek a II. és III. melléklet rendelkezéseivel összhangban;

b) akiknek szokásos tartózkodási helye annak a tagállamnak a területén található, amelyik a vezetői engedélyt kiadja, vagy aki bizonyítani tudja, hogy tanulmányi céllal ott töltött legalább hat hónapot.”

7 Ugyanezen irányelv 8. cikkének (2) és (4) bekezdése előírja:

„(2) A büntetőjogi és a rendőrségi jogszabályok területiségére vonatkozó alapelvre is figyelemmel a szokásos tartózkodási hely szerinti tagállam a vezetés jogának korlátozására, felfüggesztésére, valamint visszavonására vagy megszüntetésére vonatkozó nemzeti rendelkezéseit alkalmazhatja egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély jogosultjára, és szükség esetén e célból lecserélheti az engedélyt.

[…]

(4) Egy tagállam megtagadhatja egy másik tagállam által olyan személy részére kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését, akivel szemben az előbbi állam területén a (2) bekezdésben említett egyik intézkedést alkalmazták.

Egy tagállam hasonlóképpen megtagadhatja a vezetői engedély kiállítását olyan kérelmező részére, akivel szemben ilyen intézkedést alkalmaztak egy másik tagállamban."

2006/126 irányelv

8 A 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése értelmében: „[a] tagállamok az általuk kiállított vezetői engedélyeket kölcsönösen elismerik."

9 Az említett irányelv 7. cikkének (1) és (5) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Vezetői engedély kizárólag azon kérelmezőknek állítható ki:

a) akik jártassági és magatartási, valamint elméleti vizsgát tettek, valamint megfeleltek az egészségügyi követelményeknek a II. és III. melléklet rendelkezéseivel összhangban;

[…]

e) akiknek szokásos tartózkodási helye annak a tagállamnak a területén található, amelyik a vezetői engedélyt kiállítja, vagy aki bizonyítani tudja, hogy tanulmányi céllal ott töltött legalább hat hónapot.

[…]

5. […]

A vezetői engedélyt kiállító tagállamok – a 2. cikk sérelme nélkül – kellő körültekintéssel járnak el annak biztosítása érdekében, hogy az adott személy megfeleljen az e cikk (1) bekezdésében megállapított követelményeknek, és nemzeti rendelkezéseiket alkalmazzák a járművezetési jogosultság megszüntetésére, illetve visszavonására, amennyiben megállapításra kerül, hogy a vezetői engedélyt a követelményeknek való megfelelés nélkül állították ki."

10 A 2006/126 irányelv 11. cikkének (4) bekezdése a következőképpen szól:

„A tagállam megtagadja a vezetői engedély kiállítását azon kérelmezőnek, akinek a vezetői engedélyét egy másik tagállamban korlátozták, felfüggesztették vagy visszavonták.

A tagállam megtagadja egy másik tagállam által olyan személy részére kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését, akinek a vezetői engedélyét az előbbi állam területén korlátozták, felfüggesztették vagy visszavonták.

A tagállam szintén megtagadhatja a vezetői engedély kiállítását olyan kérelmező részére, akinek a vezetői engedélyét egy másik tagállamban érvénytelenítették."

11 Az említett irányelv 16. cikkének (1) és (2) bekezdése előírja:

„(1) A tagállamok legkésőbb 2011. január 19-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az 1. cikk (1) bekezdésében, a 3. cikkben, a 4. cikk (1), (2) és (3) bekezdésében, valamint (4) bekezdésének b)–k) pontjában, a 6. cikk (1) bekezdésében és (2) bekezdésének a), c), d) és e) pontjában, a 7. cikk (1) bekezdésének b), c) és

d) pontjában, valamint (2), (3) és (5) bekezdésében, a 8., 10., 13. 14. és 15. cikkben, valamint az I. melléklet 2. pontjában, a II. mellékletnek az A1, A2 és A kategóriáról szóló 5.2 pontjában, illetve a IV., V. és VI. mellékletben foglaltaknak megfeleljenek. Ezen rendelkezések szövegéről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

(2) Ezeket a rendelkezéseket 2013. január 19-től kezdődően kell alkalmazni."

12 Ugyanezen irányelv 17. cikkének első bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„A 91/439/EGK irányelv a tagállamoknak az VII. melléklet B. részében megadott, a 91/439/EGK irányelv nemzeti jogba történő átültetésének határidőire vonatkozó kötelezettségeinek sérelme nélkül 2013. január 19-vel hatályát veszti."

13 A 2006/126 irányelv 18. cikke a következőképpen szól:

„Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* történő kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

A 2. cikk (1) bekezdését, az 5. cikket, a 6. cikk (2) bekezdésének b) pontját, a 7. cikk (1) bekezdésének a) pontját, a 9. cikket, a 11. cikk (1), (3), (4), (5) és (6) bekezdését, a 12. cikket, valamint az I., II. és III. mellékletet 2009. január 19-től kell alkalmazni."

A nemzeti szabályozás

14 A személyek közúti közlekedésben való részvételének engedélyezéséről szóló, 1998. augusztus 18-i rendelet (a vezetői engedélyről szóló rendelet) (Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr [Fahrerlaubnis-Verordnung]) (BGBl. 1998. I., 2214. o.) 2009. január 15-ig hatályban lévő változata (a továbbiakban: FeV) 28. §-ának (1), (4) és (5) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Azon személyek, akik az [Európai Unióban] vagy az [Európai Gazdasági Térségben [EGT])] érvényes vezetői engedéllyel rendelkeznek, és a 7. § (1) vagy (2) bekezdése értelmében vett szokásos tartózkodási helyük Németországban van, – a (2)–(4) bekezdésben foglalt korlátozásokra is figyelemmel – az engedélyben feltüntetett jogosultság keretein belül belföldön gépjárműveket vezethetnek. A külföldi vezetői engedély kikötéseit Németországban is figyelembe kell venni. Amennyiben jogszabály másként nem rendelkezik, ezekre a vezetői engedélyekre a jelen rendeletben foglaltak alkalmazandók.

[…]

(4) Az (1) bekezdés szerinti jogosultság nem vonatkozik azokra az [Unióban] vagy az EGT-ben kiadott vezetői engedéllyel rendelkező személyekre,

1. akik kizárólag tanuló vezetői engedéllyel vagy egyéb ideiglenesen kiállított vezetői engedéllyel rendelkeznek,

2. akik a kiállítás időpontjában Németországban rendelkeztek szokásos tartózkodási hellyel, kivéve ha az említett engedélyt a 7. § (2) bekezdése értelmében legalább hat hónapos, tanulmányi vagy felsőoktatási célú tartózkodás ideje alatt szerezték,

3. akiknek a vezetői engedélyét Németországban bíróság ideiglenesen vagy jogerősen, vagy közigazgatási hatóság azonnal végrehajthatóan vagy jogerősen visszavonta, akik esetében a vezetői engedély megadását jogerősen megtagadták, vagy akiknek a vezetői engedélyét csak azért nem vonták vissza, mert időközben lemondtak róla,

4. akiknek jogerős bírósági döntés alapján nem adható vezetői engedély, vagy

5. akik Németországban, a vezetői engedélyt kiállító államban vagy a szokásos tartózkodási hely szerinti államban a járművezetéstől eltiltás hatálya alatt állnak – az eltiltás hatálya alatt –, vagy akiknek vezetői engedélyét a büntetőeljárásról szóló német törvény 94. §-a alapján elkobozták, lefoglalták vagy visszatartották.

(5) A (4) bekezdés 3. és 4. pontjában foglalt határozatok valamelyikét követően az [Unióban] vagy az EGT-ben kiadott vezetői engedély Németországban történő használatára vonatkozó jog kérelem alapján adható meg, ha a visszavonás vagy az eltiltás alapjául szolgáló okok már nem állnak fenn. A [FeV] 20. §[-ának] (1) és (3) bekezdése megfelelően alkalmazandó.”

15 A FeV 2009. január 7-i rendeletből következő változata (BGBl. 2009. I., 29. o.) 28. §-ának (1), (4) és (5) bekezdése átülteti a német jogba a 2006/126 irányelv 11. cikkének (4) bekezdését. E (4) és (5) bekezdések ezt követően a következőképpen rendelkeznek:

„(4) Az (1) bekezdés szerinti jogosultság nem vonatkozik azokra az [Unióban] vagy az EGT-ben kiadott vezetői engedéllyel rendelkező személyekre,

[…]

2. akiknek a vezetői engedély tanúsága szerint vagy a kiállító tagállamtól származó vitathatatlan információk szerint a szokásos tartózkodási helye a kiállítás időpontjában Németországban volt, kivéve ha az említett engedélyt a 7. § (2) bekezdése értelmében legalább hat hónapos, tanulmányi vagy felsőoktatási célú tartózkodás ideje alatt szerezték,

3. akiknek a vezetői engedélyét Németországban bíróság ideiglenesen vagy jogerősen, vagy közigazgatási hatóság azonnal végrehajthatóan vagy jogerősen visszavonta, akik esetében a vezetői engedély megadását jogerősen megtagadták, vagy akiknek a vezetői engedélyét csak azért nem vonták vissza, mert időközben lemondtak róla,

[…]

Az első mondat 2. és 3. pontjában említett esetekben a hatóság közigazgatási aktussal állapíthatja meg a járművezetési jogosultság hiányát. Az első mondat 3. és 4. pontja csak akkor alkalmazandó, ha az ott említett intézkedéseket a központi közlekedési nyilvántartásba bejegyezték, és azokat a közúti közlekedésről szóló törvény (Straßenverkehrsgesetz) 29. §-a alapján nem törölték.

(5) A (4) bekezdés 3. és 4. pontjában foglalt határozatok valamelyikét követően az [Unióban] vagy az EGT-ben kiadott vezetői engedély Németországban történő használatára vonatkozó jog kérelem alapján megadható, ha a visszavonás vagy az eltiltás alapjául szolgáló okok már nem állnak fenn. A (4) bekezdés harmadik mondata, valamint a 20. § (1) és (5) bekezdése megfelelően alkalmazandó”.

16 A közúti közlekedésről szóló törvény 21. §-a (1) bekezdésének 1. pontja előírja:

„(1) Egy évig terjedő szabadságvesztéssel vagy pénzbüntetéssel büntetendő az,

1. aki az ahhoz szükséges engedély nélkül gépjárművet vezet

[...]”

A jogvita alapját képező tényállás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

17 Az 1989-ben született B. Akyüzt 2004 és 2008 között többször elítélték többek között testi sértés, vezetői engedély nélküli járművezetés, csoportosan elkövetett súlyos zsarolás, valamint fenyegetés és becsületsértés miatt.

18 2008. március 4-én B. Akyüz B kategóriájú vezetői engedély kiállítását kérelmezte a Landrat des Wetteraukreisesnél (wetteraui kerületi közigazgatási hivatal vezetője; a továbbiakban: Landrat). 2008. június 12-i levelével a Landrat ennek kiállítását a kérelmezőre nézve pozitív orvosi-pszichológiai szakvélemény bemutatásához kötötte. A kérelmező alávetette magát a megkívánt vizsgálatnak. 2008. szeptember 8-i jelentésében a B. Akyüzt vizsgáló szakértő arra a következtetésre jutott, miszerint az érintett nem tekinthető úgy, hogy az 1. csoportba tartozó (B, L, M, S kategóriájú) gépjárművek biztonságos közúti vezetéséhez támasztott fizikai és szellemi feltételeknek megfelel. E szakértő szerint a jelek arra utalnak, hogy az említett kérelmező nagymértékben hajlamos az agresszióra.

19 2008. szeptember 10-i, jogerőre emelkedett határozatával a Landrat azzal az indokkal utasította el a vezetői engedély kiállítása iránti kérelmet, hogy B. Akyüz nem felelt meg a biztonságos gépjárművezetéshez támasztott fizikai és szellemi követelményeknek.

20 2008. november 24-én B. Akyüz Děčín városában (Cseh Köztársaság) B kategóriájú járművekre érvényes vezetői engedélyt szerzett. A prágai német nagykövetség tájékoztatása szerint sem az illetékes idegenrendészeti hatóság, sem a děčíni rendőrség nem tudta megállapítani, hogy B. Akyüznek ebben az időpontban a Cseh Köztársaságban volt-e a tartózkodási helye. E nagykövetség 2009. október 6-i elektronikus levele szerint az említett hatóságnak csak egy, a 2009. június 1. és 2009. december 1. közötti időszakra vonatkozó bejelentés áll rendelkezésére. B. Akyüz cseh vezetői engedélyét 2009. június 8-án állították ki Děčínben. Az említett engedély fénymásolatának tanúsága szerint azonban azt első alkalommal 2008. november 24-én állították ki.

21 A német hatóságok megállapították, hogy B. Akyüz 2008. december 5-én és 2009. március 1-jén Németországban gépjárművet vezetett.

22 A Jugendschöffengerichtként (fiatalkorúak bírósága) eljáró Amstsgericht Friedberg 2009. december 17-i ítéletével B. Akyüzt a fent említett két esetben vezetői engedély nélküli járművezetés miatt bűnösnek mondta ki.

23 B. Akyüz ezen ítélet ellen fellebbezést nyújtott be a Landgericht Gießenhez.

24 Mivel a Landgericht Gießennek kétsége merült fel többek között azzal kapcsolatban, hogy a német hatóságok kötelesek-e elismerni a B. Akyüz részére az illetékes cseh hatóságok által kiállított vezetői engedélyt, ha a Németországi Szövetségi Köztársaság hatóságai B. Akyüztől nem vonták vissza a jogosítványt, hanem az érintettől e tagállamban csupán megtagadták annak a kiállítását, úgy döntött, hogy felfüggeszti az eljárást, és a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

„a) A 91/439[…] irányelv 1. cikkének (2) bekezdését és 8. cikkének (2) és (4) bekezdését,

b) A 2006/126[…] irányelv 2. cikkének (1) bekezdését és 11. cikkének (4) bekezdését

úgy kell-e értelmezni,

1) hogy azok a tagállamnak (a fogadó államnak) megtiltják, hogy megtagadja egy másik tagállam (a kiállító állam) által kiállított vezetői engedély saját területén történő elismerését, ha ezen engedélynek a kiállító államban történő megszerzése előtt az említett engedély megadását a fogadó államban azért tagadták meg, mert a szóban forgó személy nem felelt meg a biztonságos gépjárművezetéshez támasztott fizikai és szellemi feltételeknek;

2) igenlő válasz esetén: hogy azok a tagállamnak (a fogadó államnak) megtiltják, hogy megtagadja egy másik tagállam (a kiállító állam) által kiállított vezetői engedély saját területén történő elismerését, ha ezen engedélynek a kiállító államban történő megszerzése előtt a megadást a fogadó államban azért tagadták meg, mert a szóban forgó személy nem felelt meg a biztonságos gépjárművezetéshez támasztott fizikai és szellemi feltételeknek, *és* mert a vezetői engedélyen feltüntetett adatok, a kiállító államtól származó egyéb nem vitatott információk vagy egyéb kétségtelen ismeretek, különösen maga a vezetői engedély tulajdonosa által esetlegesen szolgáltatott adatok vagy a fogadó állam további bizonyos ismeretei alapján megállapítást nyer, hogy megsértették a tartózkodási helyre vonatkozó, a 91/439[…] irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja, illetve a 2006/126[…] irányelv 7. cikke (1) bekezdésének e) pontja szerinti szabályt,

   – amennyiben egyéb kétségtelen ismeretek, különösen maga a vezetői engedély tulajdonosa által esetlegesen szolgáltatott adatok vagy a fogadó állam további bizonyos ismeretei nem elegendőek: a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében akkor is a kiállító államtól származnak-e az információk, ha azokat nem közvetlenül, hanem csak közvetve, harmadik személy – különösen a fogadó állam kiállító államban lévő nagykövetsége – ilyen információra alapozott tájékoztatása formájában továbbították;

3) hogy azok a tagállamnak (a fogadó államnak) megtiltják, hogy megtagadja egy másik tagállam (a kiállító állam) által kiállított vezetői engedély saját területén történő elismerését, ha a vezetői engedély kiállító államban történő megszerzésének az alaki feltételei ugyan biztosítva voltak, megállapítást nyer azonban, hogy a szóban forgó tartózkodás kizárólag az említett engedély megszerzését szolgálja, az uniós jog, különösen az EUMSZ és az Európai Unió Alapjogi Chartája, valamint az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény szerinti alapvető szabadságok által védett célok közül azonban egyetlenegyet sem (vezetőiengedély-turizmus)?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Előzetes észrevételek

25 Előzetesen fontos megállapítani, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdések egyrészt a 91/439 irányelv és másrészt az ezen irányelvet hatályon kívül helyező, és annak helyébe lépő 2006/126 irányelv releváns rendelkezéseinek az értelmezésére vonatkoznak.

26 Így meg kell állapítani, hogy e rendelkezések mennyiben alkalmazandóak az alapügy tényállására.

27 A német kormány szerint csak a 91/439 irányelv rendelkezései alkalmazandóak az említett jogvitára. A B. Akyüz által a Cseh Köztársaságban szerzett vezetői engedélyből ugyanis kitűnik, hogy ezen engedély kiállításának időpontja 2008. november 24-e volt. Márpedig a 2006/126 irányelv 18. cikke második bekezdésének megfelelően annak 11. cikkének (4) bekezdése 2009. január 19-étől, vagyis az említett engedély kiállításának időpontját követően volt alkalmazandó. A Bizottság ezzel szemben úgy véli, hogy a B. Akyüz által 2009. március 1-jén Németországban megtett utat illetően a 2006/126 irányelv rendelkezései alkalmazandók.

28 Egyrészt a Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy B. Akyüz azon utakat, amelyek az alapügy alapját képezik, Németországban 2008. december 5-én és 2009. március 1-jén tette meg.

29 Másrészt, bár az előzetes döntéshozatalra utaló határozat 2009. június 8-át is megemlíti mint a cseh vezetői engedély B. Akyüz részére történő kiállításának az időpontját, meg kell jegyezni, hogy az említett határozatból kitűnik, hogy e vezetői engedély másolata azonban azt jelzi, hogy azt első alkalommal 2008. november 24-én állították ki.

30 Úgy tűnik tehát, hogy az említett vezetői engedélyt az illetékes cseh hatóságok 2008. november 24-én állították ki B. Akyüz részére, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia. Abban az esetben, ha ezen engedélyt csak 2009. június 8-án állították volna ki, B. Akyüz nem lett volna cseh vezetői engedély birtokában abban az időpontban, amikor az alapeljárás alapját képező utakat megtette, és a jelen ügy keretében irreleváns lenne azon engedély elismerésének a kérdése, amelyet csak ezen utakat követően állítottak ki.

31 Bár a 91/439 irányelv csak 2013. január 19-étől veszti hatályát, a 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése és 11. cikkének (4) bekezdése annak 18. cikke második bekezdésének megfelelően azonban 2009. január 19-étől alkalmazandó.

32 Meg kell állapítani, hogy a 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a tagállamok az általuk kiállított vezetői engedélyeket kölcsönösen elismerik. Az irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdése azonban úgy rendelkezik, hogy valamely tagállam megtagadja egy másik tagállam által olyan személy részére kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését, akinek a vezetői engedélyét az előbbi állam területén korlátozták, felfüggesztették vagy visszavonták, és függetlenül attól, hogy az említett engedélyt azon időpontot megelőzően állították-e ki, amelyen az említett rendelkezés alkalmazandó lett.

33 Ebből következik, hogy az említett rendelkezések időbeli hatálya kiterjed az alapeljárás tárgyát képező második útra, vagyis arra, amelyet B. Akyüz 2009. március 1-jén tett meg.

34 Ilyen körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdéseket mind a 91/439 irányelv 1. cikkének (2) bekezdésére és 8. cikkének (2) és (4) bekezdésére, mind a 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdésére és 11. cikkének (4) bekezdésére tekintettel meg kell vizsgálni.

Az első kérdésről

35 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 91/439 irányelv 8. cikkének (2) és (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikkének (2) bekezdését, valamint a 2006/126 irányelv 11. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 2. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes valamely fogadó tagállam olyan szabályozása, amely lehetővé teszi e tagállamnak, hogy megtagadja egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély saját területén történő elismerését, ha ezen engedély jogosultjával szemben e fogadó állam nem alkalmazott semmiféle, az említett 91/439 irányelv 8. cikkének (4) bekezdése vagy 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdése értelmében vett intézkedést, hanem ezen utóbbi államban azon oknál fogva tagadták meg az első vezetői engedély kiállítását, hogy e jogosult ezen állam szabályozása alapján nem teljesítette a biztonságos gépjárművezetéshez támasztott fizikai és szellemi feltételeket.

36 A német kormány úgy véli, hogy ha egy kérelmezőtől azon oknál fogva tagadják meg az első vezetői engedély kiállítását, hogy e kérelmező nem teljesítette a biztonságos gépjárművezetéshez támasztott fizikai és szellemi feltételeket, az a tény, hogy számára lehetővé teszik a közúti közlekedésben való részvételt, legalább olyan mértékű veszélyt jelent, mint e részvételnek olyan személyek számára történő

lehetővé tétele, akiktől hasonló okokból vonták vissza a vezetői engedélyüket. E kormány szerint a „visszavonás” fogalmát tágan kell értelmezni, és így az magában foglalja a vezetői engedély kiállításának kezdeti megtagadását is.

37 Az említett kormány hivatkozik a közlekedés résztvevői bizonyos alapvető jogai, mint az élethez való jog, a személyi sérthetetlenséghez való jog, valamint a tulajdonhoz való jog figyelembevételének a szükségességére is, amely jogokat megerősíti az Európai Unió Alapjogi Chartájának 2., 3. és 17. cikke is, és amelyekkel az alapvető szabadságokat összeegyeztethetővé kell tenni, illetve amelyek a tagállamokat arra kötelezik, hogy a területükön ne engedélyezzék olyan vezetők közlekedésben való részvételét, akikről bizonyossággal tudni lehet, hogy jelentős veszélyt jelentenek más résztvevőkre.

38 A Bizottság hozzáteszi, hogy egy olyan személyt, akitől azon okoknál fogva tagadták meg az első vezetői engedély kiállítását, amelyek – ha egy korábban kiállított vezetői engedélyről lenne szó – annak korlátozásához, felfüggesztéséhez, visszavonásához vagy érvénytelenítéséhez vezettek volna, hasonló módon kell kezelni, mint ha ezen utóbbi esetekbe tartozna. Ezenkívül e körülmény nem ad okot arra, hogy az említett személyt a lakóhelyére alkalmazandó intézkedéseket illetően kedvezményes bánásmódban részesítsék, vagy hogy ne engedélyezzék a tagállamoknak azt, vagy ne kötelezzék a tagállamokat arra, hogy az előírt korlátozó intézkedéseket alkalmazzák, ha az azok végrehajtásához megállapított feltételek teljesülnek.

39 Az olasz kormány ezzel szemben megjegyzi, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által előterjesztett első kérdés nem tartalmaz semmiféle utalást a „szokásos tartózkodási hely” kritériumára. Bár bízik abban, hogy az uniós szabályok értelmezése olyan irányba alakul, hogy lehetővé válik az olyan körülmények között kiállított vezetői engedély elismerésének megtagadása, mint amelyekről az alapügyben szó van, e kormány ebből azt a következtetést vonja le, hogy mintha a 91/439 irányelv 8. cikkének (2) és (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikkének (2) bekezdése, valamint a 2006/126 irányelv 11. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 2. cikkének (1) bekezdése nem tenné lehetővé az ilyen megtagadást.

40 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság következetes ítélkezési gyakorlata szerint a 91/439 irányelv 1. cikkének (2) bekezdése a tagállamok által kiállított vezetői engedélyek minden külön formai követelmény nélküli kölcsönös elismerését írja elő. E rendelkezés egyértelmű és pontos kötelezettséget ró a tagállamokra, amely nem biztosít mérlegelési mozgásteret a teljesítése érdekében hozott intézkedések terén (lásd többek között a C-321/07. sz. Schwarz-ügyben 2009. február 19-én hozott ítélet [EBHT 2009., I-1113. o.] 75. pontját és a C-184/10. sz. Grasser-ügyben 2011. május 19-én hozott ítélet [EBHT 2011., I-4057. o.] 19. pontját). Meg kell állapítani, hogy ez vonatkozik a 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdésére is, amelynek a szövege megegyezik a 91/439 irányelv 1. cikke (2) bekezdésének szövegével.

41 A kiállító tagállam feladata annak vizsgálata, hogy teljesülnek-e az uniós jogszabályok által, többek között a szokásos tartózkodási helyre és a vezetésre való alkalmasságra vonatkozóan a 91/439 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében előírt minimumkövetelmények, és következésképpen igazolt-e a vezetői engedély kiadása (lásd a fent hivatkozott Schwarz-ügyben hozott ítélet 76. pontját és a Grasser-ügyben hozott ítélet 20. pontját).

42 Ezért, ha valamely tagállam hatóságai a 91/439 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének megfelelően állítottak ki egy vezetői engedélyt, a többi tagállamnak nincs joga azt vizsgálni, hogy az engedély megadása az ezen irányelv által előírt követelményeknek megfelelően történt-e. Azt ugyanis, hogy valaki valamely tagállam által kiállított vezetői engedéllyel rendelkezik, annak bizonyítékaként kell tekinteni, hogy ennek az engedélynek a jogosultja az engedély kiállítása napján megfelelt az említett követelményeknek (lásd többek között a fent hivatkozott Schwarz-ügyben hozott ítélet 77. pontját és a Grasser-ügyben hozott ítélet 21. pontját).

43 A 91/439 irányelv 8. cikkének (2) és (4) bekezdése azonban – amint az a 91/439 irányelv utolsó preambulumbekezdéséből következik, bizonyos körülmények között, és különösen a közúti közlekedésbiztonsággal kapcsolatos okokból – megengedi a tagállamoknak, hogy a vezetői engedélyek korlátozására, felfüggesztésére, visszavonására, valamint érvénytelenítésére vonatkozó nemzeti rendelkezéseiket alkalmazzák minden vezetői engedély jogosultjára, aki a területükön szokásos tartózkodási hellyel rendelkezik (a fent hivatkozott Schwarz-ügyben hozott ítélet 79. pontja).

44 Így a 91/439 irányelv 8. cikke (4) bekezdésének első albekezdése alapján valamely tagállam megtagadhatja egy másik tagállam által olyan személy részére kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését, akivel szemben az előbbi állam területén az engedély korlátozására, felfüggesztésére, visszavonására vagy érvénytelenítésére vonatkozó intézkedést alkalmaztak. A 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdése előírja, hogy a tagállam megtagadja egy másik tagállam által olyan személy részére kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését, akinek a vezetői engedélyét az előbbi állam területén korlátozták, felfüggesztették vagy visszavonták.

45 Azonban a Bíróság több alkalommal emlékeztetett arra, hogy a 91/439 irányelv 8. cikkének (4) bekezdésében előírt lehetőség kivételt jelent a vezetői engedélyek kölcsönös elismerésének általános elve alól, és ezért szigorúan értelmezendő (lásd többek között a C-1/07. sz. Weber-ügyben 2008. november 20-án hozott ítélet [EBHT 2008., I-8571. o.] 29. pontját; a fent hivatkozott Schwarz-ügyben hozott ítélet 84. pontját és a C-334/09. sz. Scheffler-ügyben 2010. december 2-án hozott végzés [EBHT 2010., I-12379. o.] 63. pontját).

46 A tagállamokban kiállított vezetői engedélyek külön alakiság nélküli, feltétlen kölcsönös elismerésének kötelezettsége alóli kivételek – amelyek alkalmazása esetén ezt az elvet a közlekedés biztonságának elvével együtt szükséges mérlegelni – ugyanis nem értelmezhetők kiterjesztően anélkül, hogy ne fosztanák meg lényegétől a tagállamokban a 91/439 irányelv szerint kiállított vezetői engedélyek kölcsönös elismerésének elvét (lásd ebben az értelemben a C-445/08. sz. Wierer-ügyben 2009. július 9-én hozott végzés 52. pontját és a fent hivatkozott Scheffler-ügyben hozott végzés 63. pontját).

47 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy az első vezetői engedély kiállításának megtagadása nem szerepel azon esetek között, amelyek a másik tagállamban kiállított vezetői engedély tagállam általi elismerésének a 91/439 irányelv 8. cikke (4) bekezdésének és a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdése második albekezdésének megfelelően történő megtagadásához vezethetnek.

48 Meg kell jegyezni, hogy a német kormány a tárgyaláson lényegében azzal érvelt, hogy ha valamely tagállamban az első vezetői engedély kiállításának megtagadását a 91/439 irányelvben figyelembe nem vett olyan súlyos alkalmatlanságokra alapítják, mint a kérelmező nagymértékű agresszivitásának a lehetősége, e tagállam nem köteles elismerni az érdekelt számára ezt követően egy másik tagállamban kiállított vezetői engedélyt.

49 Ezenkívül az említett kormány szerint annak érdekében, hogy egy másik tagállamban kiállított vezetői engedélyt azt követően el lehessen ismerni, hogy megtagadták az első vezetői engedélynek a fogadó tagállam területén történő kiállítását, az szükséges, hogy az érdekelt számára a vezetői engedély e másik tagállam által történő kiállítását megelőzően ezen utóbbit tájékoztassa a fogadó tagállam azokról az okokról, amelyek a kiállítás megtagadásához vezettek, és hogy e másik tagállam megvizsgálja, hogy ezek az okok megszűntek-e.

50 Ezen érvelésnek nem lehet helyt adni.

51 Meg kell ugyanis állapítani, hogy ugyan az első vezetői engedély kiállításának megtagadása részben valóban alapítható a kérelmező magatartására, az ilyen, közigazgatási eljárás keretében történő megtagadás a 91/439 irányelv 8. cikkének (2) és (4) bekezdésében és a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdésében előírt esetekkel ellentétben nem minősülhet az e kérelmező által elkövetett jogsértés szankciójának.

52 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy az első vezetői engedély kiállítását meg lehet tagadni az engedély korlátozását, felfüggesztését, visszavonását vagy érvénytelenítését igazoló okoktól eltérő okokból.

53 E tekintetben a 91/439 irányelv negyedik preambulumbekezdéséből és a 2006/126 irányelv (8) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy ezek az irányelvek a vezetői engedélyek kiállításának feltételeire vonatkozó nemzeti rendelkezések minimális harmonizációját írják csak elő. Így a tagállamok ezen a területen szabadon tarthatnak fenn vagy fogadhatnak el szigorúbb rendelkezéseket.

54 A vezetésre való fizikai és szellemi alkalmassággal kapcsolatban a Bíróság hangsúlyozta, hogy az a tény, hogy a 91/439 irányelv III. melléklete 5. pontjának megfelelően a tagállamok a vezetői engedélyek kiállítása során az e mellékletben megállapítottaknál szigorúbb orvosi vizsgálatot is előírhatnak, nem érinti e tagállam azon kötelezettségét, hogy elismerje a más tagállamok által ugyanezen irányelvnek megfelelően kiadott vezetői engedélyeket (lásd a C-329/06. és C-343/06. sz., Wiedemann és Funk egyesített ügyekben 2008. június 26-án hozott ítélet [EBHT 2008., I-4635. o.] 53. pontját).

55 Meg kell állapítani egyrészt, hogy a német kormány által javasolt megoldás azt jelentené, hogy a 91/439 irányelvben vagy a 2006/126 irányelvben figyelembe nem vett és valamely tagállam által a vezetői engedély kiállítása elutasításának az érdekében hivatkozott okokat meg kellene vizsgálni annak megállapítása céljából, hogy mely okok vezethetnek azon vezetői engedély e tagállam általi elismerésének a megtagadásához, amelyet később egy másik tagállam állított ki. Valamely tagállam azon lehetősége, hogy egy másik tagállamban kiállított vezetői engedély elismerését megtagadja, így a 91/439 irányelvben vagy a 2006/126 irányelvben figyelembe nem vett olyan ok súlyosságától függne, amely alapján az első tagállamban megtagadták az első vezetői engedély kiállítását. Mivel a 91/439 irányelv és a 2006/126 irányelv e tekintetben nem tartalmaz utalásokat, az ilyen megoldást nem lehet figyelembe venni.

56 Másrészt a fogadó államnak lehetővé tenni azt, hogy azon okokból ne ismerje el a másik tagállamban kiállított vezetői engedélyt, hogy ezen engedély jogosultja számára az első államban megtagadták az első vezetői engedély kiállítását, és hogy a kiállító tagállam nem ellenőrizte azt, hogy a kiállítás említett megtagadásához vezető okok megszűntek-e, azzal járna, hogy a vezetői engedély kiállításának szigorúbb feltételeit megállapító tagállam meghatározhatná azon követelmények küszöbét, amelyet a többi tagállamnak tiszteletben kellene tartania annak érdekében, hogy az ezen utóbbiakban kiállított vezetői engedélyek elismerhetőek legyenek a területén.

57 Ilyen összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy annak elismerése, hogy valamely tagállamnak nemzeti rendelkezései alapján jogában áll határozatlan időre megtagadni egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését, kifejezett tagadása volna a vezetői engedélyek kölcsönös elismerése elvének, amely a 91/439 irányelv által létrehozott rendszer alapvető elemét jelenti (lásd ebben az értelemben a C-476/01. sz. Kapper-ügyben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-5205. o.] 77. pontját és a C-340/05. sz. Kremer-ügyben 2006. szeptember 28-án hozott végzés 30. pontját).

58 A fenti megállapítások összességéből következik, hogy az első vezetői engedély kiállításának megtagadása nem hasonlítható a 91/439 irányelv 8. cikkének (2) és (4) bekezdésében és a 2006/126 irányelv 11. cikkének (4) bekezdésében előírt azon esetekhez, amelyek egy másik tagállamban kiállított vezetői engedély valamely tagállam általi elismerésének a megtagadásához vezethetnek.

59 A fentiekre tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 91/439 irányelv 8. cikkének (2) és (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikkének (2) bekezdését, valamint a 2006/126 irányelv 11. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 2. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes valamely fogadó tagállam olyan szabályozása, amely lehetővé teszi e tagállamnak, hogy megtagadja egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély saját területén történő elismerését, ha ezen engedély jogosultjával szemben e fogadó állam nem alkalmazott semmiféle, az említett 91/439 irányelv 8. cikkének (4) bekezdése vagy 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének

második albekezdése értelmében vett intézkedést, hanem ezen utóbbi államban azon oknál fogva tagadták meg az első vezetői engedély kiállítását, hogy e jogosult ezen állam szabályozása alapján nem teljesítette a biztonságos gépjárművezetéshez támasztott fizikai és szellemi feltételeket.

A második és harmadik kérdésről

60 Az együtt vizsgálandó második és harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt szeretné megtudni, hogy a 91/439 irányelv 8. cikkének (2) és (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikkének (2) bekezdését, valamint a 2006/126 irányelv 11. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 2. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az elismerés előző pontban említetthez hasonló, abban az esetben történő megtagadása is, ha egyrészt a kiállító államtól származó információkon alapuló és harmadik személy – különösen a fogadó államnak a kiállító államban lévő nagykövetsége – által nyújtott tájékoztatás formájában, a kiállító állam által nem közvetlenül, hanem csak közvetve továbbított információk alapján megállapítást nyer, hogy a szóban forgó vezetői engedély jogosultja nem felelt meg a 91/439 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja és a 2006/126 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének e) pontja értelmében vett szokásos tartózkodási hely feltételének ezen engedély kiállításakor, és ha másrészt a vezetői engedély kiállító tagállamban történő kiállításának alaki feltételeit ugyan betartották, megállapítást nyer azonban, hogy a kérelmező ezen utóbbi tagállamban lévő tartózkodási helye kizárólag az említett engedély megszerzését szolgálja.

61 Emlékeztetni kell arra, hogy – amint a német kormány érvel – a 91/439 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett szokásos tartózkodási helyre vonatkozó feltétel be nem tartása önmagában igazolhatja azt, hogy valamely tagállam megtagadja egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély elismerését (lásd a C-224/10. sz. Apelt-ügyben 2011. október 13-án hozott ítélet [EBHT 2011., I-9601. o.] 34. pontját).

62 Ugyanis a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a 91/439 irányelv 1. cikkének (2) bekezdésével, 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjával, valamint 8. cikkének (2) és (4) bekezdésével nem ellentétes az, ha valamely fogadó tagállam megtagadja egy másik tagállam által kiállított vezetői engedélynek a saját területén való elismerését, amennyiben nem a fogadó tagállamtól származó információk alapján, hanem maga a vezetői engedély tanúsága szerint vagy a kiállító tagállamtól származó vitathatatlan információk alapján megállapítást nyer, hogy a szokásos tartózkodási helyre vonatkozó, az említett irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szereplő feltételt megsértették (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Wiedemann és Funk egyesített ügyekben hozott ítélet 72. pontját és a Grasser-ügyben hozott ítélet 33. pontját).

63 Amint a Bíróság a fent hivatkozott Grasser-ügyben hozott ítélet 33. pontjában már kimondta, azon körülménynek, hogy az említett engedély jogosultjával szemben a fogadó tagállam semmilyen, az említett irányelv 8. cikkének (2) bekezdése értelmében vett intézkedést nem alkalmazott, e tekintetben nincs jelentősége.

64 E megállapítások a szokásos tartózkodási helyre vonatkozó feltétel be nem tartását illetően átültethetők a 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdésére és 11. cikkének (4) bekezdésére.

65 Amint a jelen ítélet 46. pontjából kitűnik, a tagállamokban kiállított vezetői engedélyek külön alakiság nélküli, feltétlen kölcsönös elismerésének kötelezettsége alóli kivételek – amelyek alkalmazása esetén ezt az elvet a közlekedés biztonságának elvével együtt szükséges mérlegelni – nem értelmezhetők kiterjesztően anélkül, hogy ne fosztanák meg lényegétől a vezetői engedélyek kölcsönös elismerésének elvét (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Wierer-ügyben hozott végzés 52. pontját).

66 Korlátozott és kimerítő tehát azon információforrások felsorolása, mint amely a jelen ítélet 62. pontjában szerepel, amelyekre a fogadó tagállam támaszkodhat egy másik tagállamban kiállított vezetői engedély elismerésének megtagadása érdekében anélkül, hogy a 91/439 irányelv 12. cikkének (3) bekezdésében és a 2006/126 irányelv 15. cikkében bevezetett információcserére vonatkozó eljáráshoz vagy kölcsönös segítségnyújtáshoz folyamodna (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Wierer-ügyben hozott végzés 53. pontját).

67 Ahhoz, hogy valamely információt a kiállító tagállamtól származó, azt tanúsító vitathatatlan információnak lehessen minősíteni, hogy a vezetői engedély jogosultjának az engedélyének kiállításakor nem ezen utóbbi államban volt a tartózkodási helye, az szükséges, hogy ez az információ az említett tagállam hatóságától származzon.

68 A fenti megállapításokból kitűnik, hogy ha az alapügyben a német hatóságok rendelkeznek a cseh hatóságoktól származó, azt tanúsító vitathatatlan információkkal, hogy B. Akyüz szokásos tartózkodási helye a vezetői engedély számára e tagállam által történő kiállításakor nem a Cseh Köztársaság területén volt, jogukban áll megtagadni ezen engedély elismerését. Bármely más információra alapított megtagadás ellentétes a kölcsönös elismerés elvével (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Wierer-ügyben hozott végzés 59. pontját).

69 E tekintetben nem kizárt, hogy a kiállító tagállam népesség-nyilvántartási hatóságaitól szerzett információkat ilyen információknak lehet tekinteni (a fent hivatkozott Wierer-ügyben hozott végzés 61. pontja).

70 Ezzel szemben olyan magyarázatok vagy információk, amelyeket a vezetői engedély jogosultja nyújtott be a fogadó tagállam nemzeti joga alapján számára előírt együttműködési kötelezettség teljesítésére irányuló közigazgatási vagy bírósági eljárás során, nem minősíthetők a kiállító tagállamtól származó, azt tanúsító vitathatatlan információnak, hogy a jogosultnak a vezetői engedélyének a kiállításakor nem ezen utóbbi államban volt a tartózkodási helye (a fent hivatkozott Wierer-ügyben hozott végzés 54. pontja).

71 Az a körülmény, hogy az információkat a kiállító tagállam a fogadó tagállam illetékes hatóságainak nem közvetlenül, hanem csak közvetve, harmadik személy által nyújtott tájékoztatás formájában továbbítja, önmagában nem tűnik olyan jellegűnek, hogy kizárná azt, hogy ezen információkat a kiállító tagállamtól származó információknak lehessen tekinteni, amennyiben azok ezen utóbbi állam hatóságától származnak.

72 Következésképpen, amint a német kormány és lényegében a Bizottság érvel, csupán az a tény, hogy a fogadó tagállam illetékes hatóságai bevonják a kiállító tagállamban jelen lévő képviseletüket az ilyen információknak a kiállító tagállam illetékes hatóságaitól történő megszerzése érdekében, nem zárja ki, hogy ezen információkat ezen utóbbi államtól származóknak tekintsék.

73 A kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az olyan körülmények között szerzett információkat, amint amelyekről az alapügyben szó van, lehet-e a kiállító tagállamtól származóknak tekinteni.

74 A jelen ügyben szintén a kérdést előterjesztő bíróság feladata az említett információk vizsgálata, és annak értékelése, hogy azok azt tanúsító vitathatatlan információknak minősülnek-e, hogy a vezetői engedély jogosultjának a vezetői engedélyének a megszerzésekor nem a kiállító tagállam területén volt a szokásos tartózkodási helye.

75 A kiállító tagállamtól származó, annak rendelkezésére álló információk említett értékelésének a keretében a kérdést előterjesztő bíróság figyelembe veheti az előtte folyamatban lévő ügy valamennyi körülményét. Többek között figyelembe veheti azt a lehetséges körülményt, hogy a kiállító tagállamtól származó információk arra utalnak, hogy a vezetői engedély jogosultja ezen állam területén csak

nagyon rövid ideig tartózkodott, és ott tisztán fiktív tartózkodási hellyel rendelkezett, kizárólag abból a célból, hogy a vezetői engedélyének a valódi tartózkodási helye szerinti tagállamban történő kiállítására előírt szigorúbb feltételek alkalmazása alól kibújjon.

76 Hangsúlyozni kell azonban, hogy az a tény, hogy a vezetői engedély jogosultja azzal a céllal helyezi egy adott tagállamba a tartózkodási helyét, hogy a vezetői engedély kiállítására vonatkozó feltételeket illetően kedvezőbb jogszabályok előnyeit élvezze, szerves része a tagállamok területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való, az EUMSZ 21. cikkének (1) bekezdése által az uniós polgárokra ruházott és a 91/439 és 2006/126 irányelv által elismert joga gyakorlásának (lásd analógia útján a C-212/97. sz. Centros-ügyben 1999. március 9-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-1459. o.] 27. pontját), és ezért önmagában nem teszi lehetővé a szokásos tartózkodási helyre vonatkozó azon feltétel be nem tartásának megállapítását, amelyet a 91/439 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja és a 2006/126 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének e) pontja ír elő, így igazolva valamely tagállam által egy másik tagállamban kiállított vezetői engedély elismerésének a megtagadását.

77 A fentiek fényében a második és harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 91/439 irányelv 8.és (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikkének (2) bekezdését, valamint a 2006/126 irányelv 11. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 2. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes valamely fogadó tagállam azon szabályozása, amely lehetővé teszi számára a másik tagállamban kiállított vezetői engedély saját területén történő elismerésének abban az esetben történő megtagadását, ha a kiállító tagállamtól származó vitathatatlan információk alapján megállapítást nyer, hogy a vezetői engedély jogosultja ezen engedély kiállításakor nem felelt meg a szokásos tartózkodási hely 91/439 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában és 2006/126 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének e) pontjában előírt feltételének. E tekintetben az a körülmény, hogy a kiállító tagállam ezen információkat a fogadó tagállam illetékes hatóságainak nem közvetlenül, hanem csak közvetve, harmadik személy által nyújtott tájékoztatás formájában továbbítja, önmagában nem olyan jellegű, hogy kizárná azt, hogy ezen információkat a kiállító tagállamtól származó információknak lehessen tekinteni, amennyiben azok ezen utóbbi tagállam hatóságától származnak. A kérdést előterjesztő bíróság feladata megvizsgálni, hogy az olyan körülmények között szerzett információkat, mint amelyekről az alapügyben szó van, lehet-e a kiállító tagállamtól származóknak tekinteni, valamint adott esetben megvizsgálni, és az előtte folyamatban lévő ügy valamennyi körülményét figyelembe véve értékelni azt, hogy ezek az információk azt tanúsító vitathatatlan információknak minősülnek-e, hogy az engedély jogosultjának a vezetői engedélyének a kiállításakor nem a kiállító tagállam területén volt a szokásos tartózkodási helye.

A költségekről

78 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) **A vezetői engedélyekről szóló, 1991. július 29-i 91/439/EGK tanácsi irányelv 8. cikkének (2) és (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikkének (2) bekezdését, valamint a vezetői engedélyekről szóló, 2006. december 20-i 2006/126/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 11. cikkének (4) bekezdésével összefüggésben értelmezett 2. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes valamely fogadó tagállam olyan szabályozása, amely lehetővé teszi e tagállamnak, hogy megtagadja egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély saját területén történő elismerését, ha ezen engedély jogosultjával szemben e fogadó állam nem alkalmazott semmiféle, az említett 91/439 irányelv 8. cikkének (4) bekezdése vagy 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdése**

értelmében vett intézkedést, hanem ezen utóbbi államban azon oknál fogva tagadták meg az első vezetői engedély kiállítását, hogy e jogosult ezen állam szabályozása alapján nem teljesítette a biztonságos gépjárművezetéshez támasztott fizikai és szellemi feltételeket.

2) **Az egymással összefüggésben értelmezett említett rendelkezéseket úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes valamely fogadó tagállam azon szabályozása, amely lehetővé teszi számára a másik tagállamban kiállított vezetői engedély saját területén történő elismerésének abban az esetben történő megtagadását, ha a kiállító tagállamtól származó vitathatatlan információk alapján megállapítást nyer, hogy a vezetői engedély jogosultja ezen engedély kiállításakor nem felelt meg a szokásos tartózkodási hely 91/439 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában és 2006/126 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének e) pontjában előírt feltételének. E tekintetben az a körülmény, hogy a kiállító tagállam ezen információkat a fogadó tagállam illetékes hatóságainak nem közvetlenül, hanem csak közvetve, harmadik személy által nyújtott tájékoztatás formájában továbbítja, önmagában nem olyan jellegű, hogy kizárná azt, hogy ezen információkat a kiállító tagállamtól származó információknak lehessen tekinteni, amennyiben azok ezen utóbbi tagállam hatóságától származnak.**

A kérdést előterjesztő bíróság feladata megvizsgálni, hogy az olyan körülmények között szerzett információkat, mint amelyekről az alapügyben szó van, lehet-e a kiállító tagállamtól származóknak tekinteni, valamint adott esetben megvizsgálni, és az előtte folyamatban lévő ügy valamennyi körülményét figyelembe véve értékelni azt, hogy ezek az információk azt tanúsító vitathatatlan információknak minősülnek-e, hogy az engedély jogosultjának a vezetői engedélyének a kiállításakor nem a kiállító tagállam területén volt a szokásos tartózkodási helye.

Aláírások